

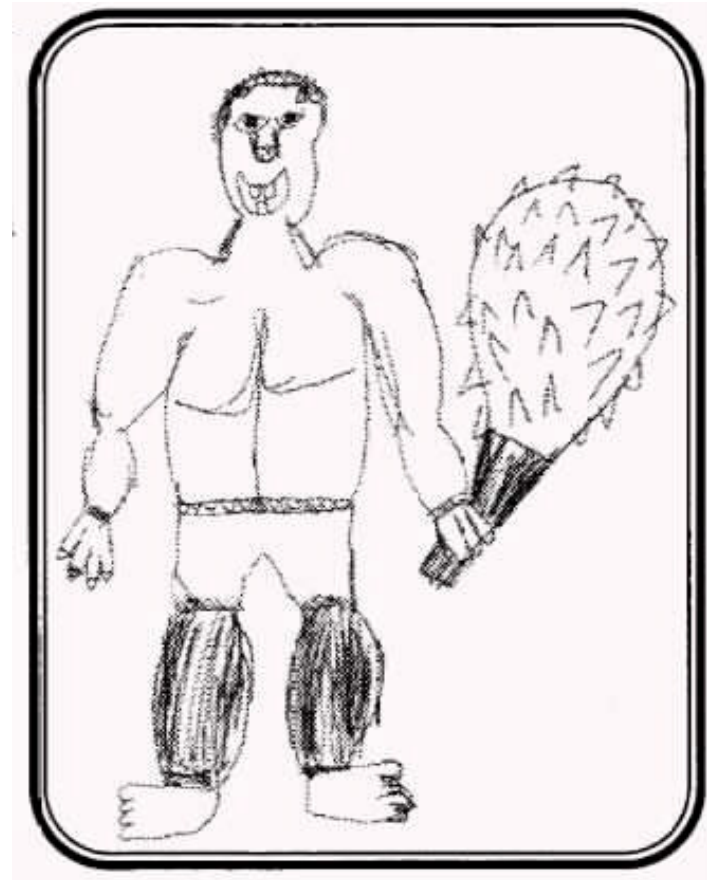
הענק המצטמק

סטוארט ומולי באום

מחץ ולא אכל אף אחד מהם, תוכלו להבין מדוע הם פחדו ממנו.

המצב נעשה כל כך גרוע שהילדים מהעיר הקטנה הזו פחדו לשחק או להנות כי פחדו שהענק ישמע אותם. לכן הילדים ישבו כל הזמן בשקט והשתדלו לא לצחוק ואפילו לא לחייך. בעיר הקטנה הזו חיה גם מכשפה. למזלם הייתה זו מכשפה טובה, וכמו כל המכשפות הטובות היא אהבה ילדים. כאב לה שהילדים ישבו כך בשקט ולא העזו לשחק ולהנות. ויום אחד היא לא התאפקה יותר. היא עפה אל ביתו של הענק ודפקה בדלת הגדולה. וכשהוא פתח שאלה אותו בנימוס רב "מדוע אתה גורם לילדים עצב כזה?" הענק משך בכתפיים וחייך חיוך מרושע, חסר השיניים שלו. הוא הביט על המכשפה במבט חמור ואמר "כי הם קטנים כאלה." התשובה שלו הרגיזה מאוד את המכשפה, אך היא לא הראתה זאת. היא שאלה שוב בנימוס רב "אתה חושב שאם הם קטנים ואתה גדול יש לך

בעיר קטנה, לא רחוק מכאן, חי ענק ששנא ילדים. אין זה דבר מוזר כל כך, כי רוב הענקים שונאים ילדים מאז זמנו של ג'ק וגבעול השעועית שלו. אבל הענק הזה ממש שנא ילדים. מתי שראה ילדים ובמיוחד כאשר הם שיחקו בסביבה ונהנו, היה יוצא מביתו והפחיד אותם.

הוא קרא "לכו מכאן ילדים נבזים! אחרת אמחץ אתכם, אשטח ואוכל אתכם כמו לביבות!" הייתה לו אלה גדולה שאותה היה מניף מעל ראשו כאשר רץ אליהם. הילדים היו בורחים, ולמרות שאף פעם הוא לא

למחרת הוא שמע צחוק של ילדים. למעשה לא

צחוק אפילו אלא
גיחוך, אך זה היה
מספיק כדי להעיר
אותו. הוא לא
הרגיש טוב
וכשהושיט את ידו
לאלה שלו, לא
הצליח להרים
אותה. אבל הוא
לא רצה שהילדים
יתחמקו לו, לכן
עזב את האלה
ורץ מהר לרחוב

בצעקה "לכו מכאן ילדים נבזים! אחרת אמחץ אתכם ואוכל אתכם כמו לביבות!" קולו נשמע לו קצת מוזר והוא הוסיף "במו ידיי!"
אך להפתעתו הילדים לא ברחו ממנו בצעקות איימה. לא! הם עשו בדיוק את הדבר הפוך, הם

זכות להפחיד אותם ולמנוע מהם לשחק?"
והענק הניע בראשו הגדול ואמר "כן."
אתם בוודאי כבר יודעים שהדבר המסוכן ביותר הוא להרגיז מכשפה כלשהי. מה שאתם אולי לא יודעים הוא, שלהרגיז מכשפה טובה הוא הדבר עוד הרבה יותר גרוע.
המכשפה הוציאה את השרביט שלה, הצביעה בה על הענק והשמיעה את המילים האלה:

דריבלוט טאללוק
דריבלוט טאלליק.
אופס אוליגיט
כרונס אוליגיט
דה לה, דה לה, דה לה

הענק בכלל לא הבין מה משמעות המילים האלה, בדיוק כפי שאתם לא מבינים זאת. הוא משך שוב בכתפיים, נהם על המכשפה, ומאחר שהיה כבר מאוחר, הלך לישון.

לביבה!" והם המשיכו לשיר

**נמחץ אותך, הה-הה-הה
נאכל אותך הה-הה-הה
נמחץ אותך, הה-הה-הה
נאכל אותך הה-הה-הה**

הענק רץ לביתה של המכשפה. הוא פרץ פנימה בלי לדפוק וסגר את הדלת אחריו. "עזרי לי!" הוא קרא.

"לעזור לך?" שאלה המכשפה בחיוך על פניה "לך, שמפחיד את הילדים כי הם קטנים ממך?" הענק נע בראשו "תחזירי אותי. עשי אותי שוב גדול. את מוכרחה לעזור לי."

המכשפה התעלמה מגסותו. אך אמרה "בעצם אוכל לעזור לך. אגיד לך מה אתה צריך לעשות כדי שאסכים לעשות אותך שוב גדול."

"אמרי לי, אמרי לי" ביקש הענק ומשך בשולי בגדיה, כמו ילד קטן שמושך בשמלת אמו

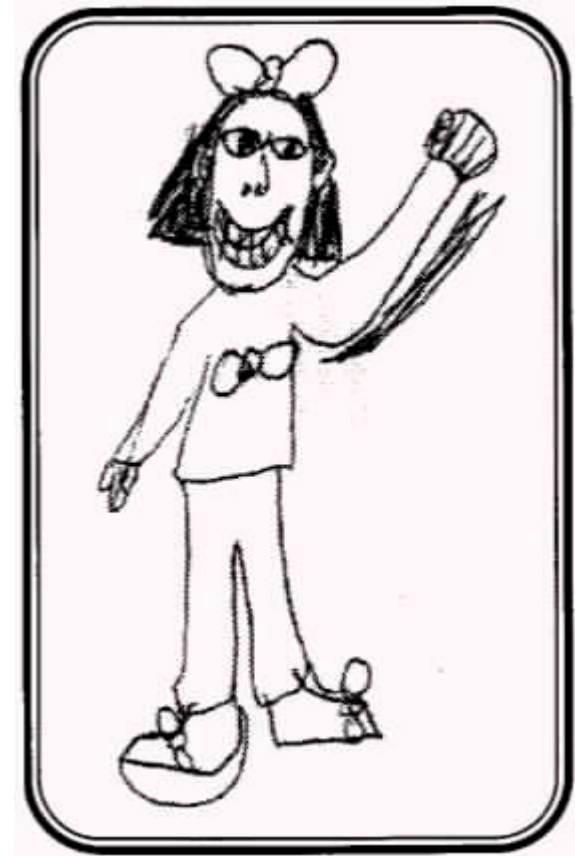
התחילו לצחוק ורצו אליו. ילדה אחת מהקבוצה (המרושעת ביותר, לפי דעתו) הרימה את ידה מעל ראשה וקראה לקראתו "לא! אני אמחץ

אותך ואשטח אותך ואוכל אותך כמו לביבה!" וכשהילדים היו כבר קרוב אליו הוא הבין מה קרה. הם היו גדולים ממנו. לא הרבה יותר גדולים, אבל גדולים מספיק כדי להפחיד אותו.

הכישוף של המכשפה עשה אותו קטן יותר מאשר הילדים שאותם רצה להפחיד.

מבוהל, הלא-יותר-ענק

ענק רץ מהר, כמה שרק רגליו הקטנות יכלו לשאת אותו. הילדים המשועשעים רדפו אחריו. הם צעקו עכשיו "נמחץ אותך. נאכל אותך כמו

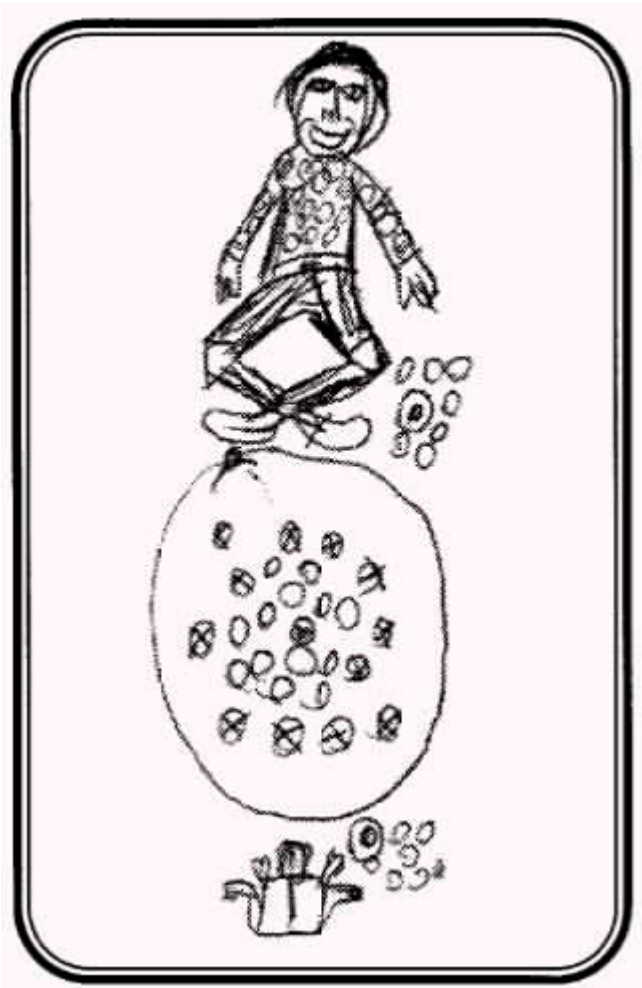
מהילדים עצמם היה לשחק עם ילדים, אבל לא הייתה לו ברירה. ומאחר שהוא רצה להיות שוב ענק גדול החליט לעשות מה שדרשה המכשפה. הוא נאנח אנחה של לא-יותר-ענק ויצא החוצה לשחק עם הילדים. אבל כשהילדים ראו אותו הם ידעו בדיוק איזה משחק הם רוצים לשחק: "לרדוף את הענק". הם רצו אחריו, עם הילדה התוקפנית בראשם וזימרו:

**נמחץ אותך, הה-הה-הה
נאכל אותך הה-הה-הה
נמחץ אותך, הה-הה-הה
נאכל אותך הה-הה-הה**

הענק התחיל לבכות וניסה להסתתר. רק ילד אחד, ילד נחמד מאוד, לא חשב שצריך לרדוף את הענק. הוא חשב שזה גרוע להתאכזר לענק בדיוק כפי שקודם הענק התאכזר לילדים.

כשרוצה דבר מה. המכשפה חייכה ואמרה "הנה. אסיר את הכישוף רק בתנאי אחד." "מה? מה?" שאל הענק באי-סבלנות. "בתנאי שתלך לשחק עם הילדים" אמרה. הענק לא רצה לשחק עם הילדים. כפי שאתם יודעים הרי הדבר היחיד שהוא שנא יותר

על הארץ ואחר כך,
בסבלנות רבה לימד
את הענק לשחק
גולות.

תוך זמן קצר גם
ילדים אחרים הצטרפו
עם הגולות שלהם,
וכלם, יחד עם הענק
הקטנטן, שיחקו
גולות, שיחקו ונהנו.
אך הגיע זמן צהריים
והילדים זה אחרי זה
נקראו הביתה על ידי

הוריהם. גם אמו של הילד הנחמד קראה לו. הוא
אסף את החבל ואת הגולות שלו והכניס אותם
לכיס. אך לפני שהלך, נתן לענק גולות אחדות.
"אתה צריך להתאמן" אמר הילד הנחמד לענק,
והלך הביתה.

ברגע שהילד עזב הופיעה המכשפה הטובה. היא

לכן הוא הלך למקום בו הענק הסתתר ובכה
ואמר "אנא, אל תבכה."

הענק נבהל. הוא ציפה שהילד עוד מעט יצעק
"נמחץ אתך!" ואז ימחץ אותו, אבל הילד אמר
ברצינות "זה לא היה יפה שהפחדת אותנו כי
היינו קטנים יותר ממך."

הענק נע בראשו. למעשה הוא לא חשב כך, אבל
הוא לא רצה שהילד יתרגז וימחץ אותו. והילד
הוסיף "אבל גם לא היה נכון מצדנו להפחיד אותך
עכשיו, כשאתה קטן יותר מאתנו."

לזה הענק הסכים. הוא משך באפו והפסיק
לבכות. ואחר כך, עוד קצת מפוחד שאל את הילד
"ואתם תשחקו אתי?"

הילד הנחמד נע בראשו. הוא התישב על האדמה
לפני הענק והוציא את שקית הגולות שלו.
"אתה יודע לשחק בגולות?" שאל את הענק.
הענק ענה "ל-לא, ל-ל-א יודע" בפחד, כי לא ידע
מה יקרה עכשיו.

מכיסו השני הילד הוציא חבל, שם אותו במעגל

שמחה מאוד ואמרה "אני רואה שהצלחת לעשות כפי שביקשתי ושיחקת עם הילדים." הענק נע בראשו ושאל "ועכשיו תסירי את הכישוף ותעשי אותי שוב גדול?" "כן" אמרה המכשפה. היא הוציאה את השרביט שלה ואמרה:

**אבאלאי אלומיץ, אבלאי אלומיץ
איגניק דומיפ, אללאי דומיפ
לה דגה, לה דה, לה דה**

עכשיו הענק כבר ידע מה יקרה. והוא צדק. אמנם עוד לא הרגיש כלום אך היה לו רושם שהוא מתחיל לגדול. ובאמת אחרי כמה דקות הוא חזר לגודלו המקורי.

"עכשיו אתה מבטיח לא להפחיד יותר ילדים?" שאלה המכשפה.

הענק נהם "לא מבטיח כלום. אהיה מפחיד לילדים כפי שהייתי קודם. אולי אפילו מפחיד יותר." הוא חייך את חיוכו המרושע, חסר

השיניים, והלך הביתה.

בבוקר הענק לא הרגיש טוב. הוא לא ידע מה קורה לו. תחילה חשב שהמכשפה הקטינה אותו שוב ומהר תפס את האלה שלו, אך יכול היה להרים אותה בלי מאמץ. אז הביט במראה, ולרווחתו הרבה ראה כי הוא עדיין ענק.

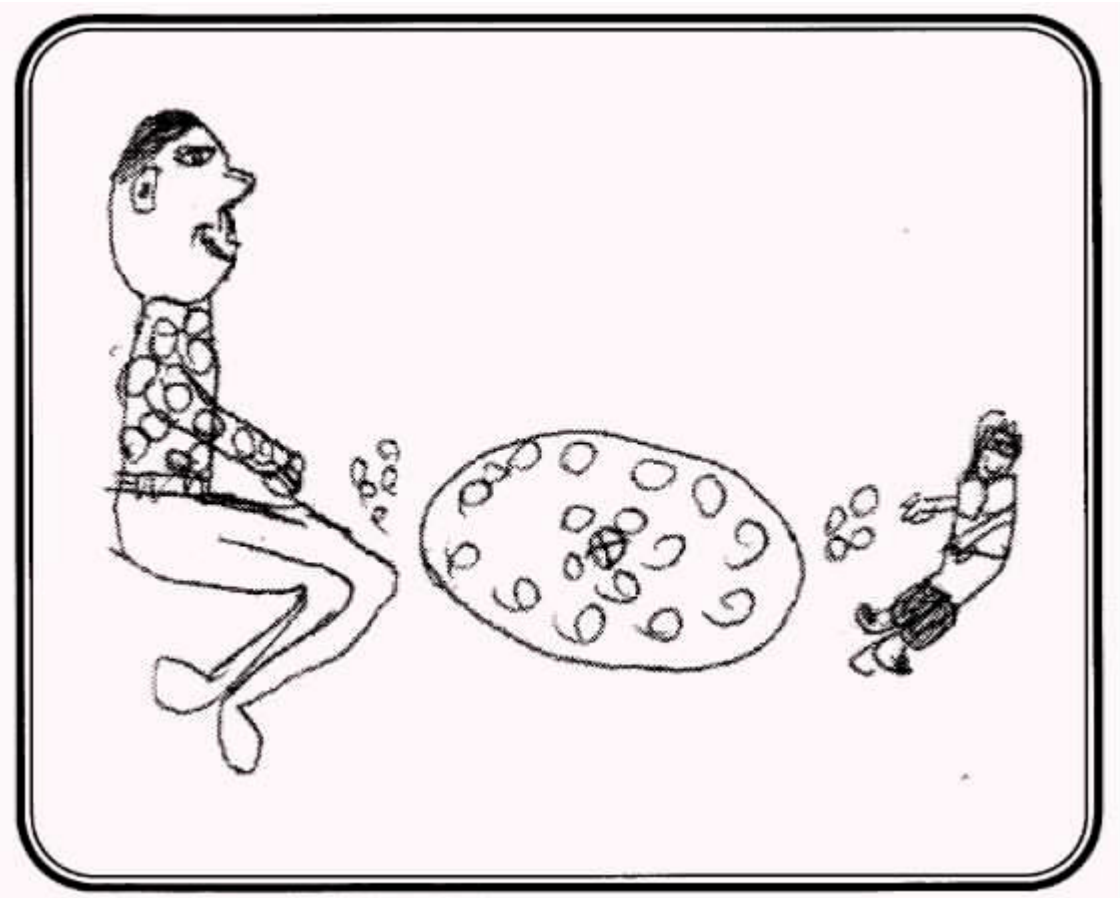
באותו רגע הוא שמע צחוק של ילדים. אבל זה לא היה הצחוק של הילד הנחמד. להפך, הענק היה כמעט בטוח שזו הילדה המרושעת צוחקת, זו שאמרה ראשונה שתמחץ אותו לגמרי.

הוא ילמד אותה לקח! הוא רץ החוצה וראה שזאת באמת היא, יושבת שם ומשחקת גולות עם החברות שלה.

ענק הרים את האלה מעל ראשו והתחיל לצעוק "ילדים נב..!" ואז הפסיק. משום מה לא היה לו חשק להפחיד ילדים הבוקר. הוא לא רצה למחוץ אותם ובוודאי שלא היה לו חשק לאכול אותם כמו לביבות. אפילו לא את הילדה המרושעת שהתחילה את הרדיפות.

הילדים האחרים, ועד היום המכשפה והענק
נשאר ילדים טובים.

ואם תזדמנו בעיר הקטנה הזו, יתכן מאוד
שתמצאו את שניהם, ביחד עם קבוצת ילדים
שמחים וצוחקים, משחקים בגולות באמצע כיכר
העיר.

ובעצם..

עכשיו, באמצע הרחוב ידע פתאום הענק מה הוא
רוצה. הוא עזב את האלה שלו. הוא התחיל
להתרחק מהילדים. תחילה לאט, אבל מיד אחר
כך התחיל לרוץ. תוך זמן קצר היה כבר ליד
ביתה של המכשפה.

הפעם הוא דפק בנימוס בדלת.

המכשפה פתחה לו והביטה עליו.

"אוכל לעזור לך?" שאלה.

הענק נע בראשו "כן, את יכולה" אמר "אם רק
תסכימי."

"מה תרצה?" היא שאלה.

"עשי אותי קטן" הוא אמר בשקט.

"מה?" שאלה המכשפה.

"שמעת אותי נכון" אמר "אני מבקש שתעשי אותי
שוב קטן. בבקשה."

המכשפה הטובה שמחה למלא את בקשתו. היא
עשתה אותו קטן, רק קצת יותר קטן מאשר